



E S T È T I C A

## Els llavis-pneumàtic

**T**ot va començar el 1986 quan Kim Basinger, la boca de Kim Basinger, s'obria en un primeríssim pla per acceptar les diverses llaminadures que la mà de Mickey Rourke li oferia. Amb *9 semanas y media* es manifestava el *sex-symbol* cinematogràfic de la dècada, i el *star-system* de Hollywood tornava a engegar vells engranatges. Des de la llarga estada de *9 semanas y media* a les cartelleres del país, Kim Basinger, la boca de Kim Basinger, es feia atractivament familiar —voraçment familiar—. En altres paraules, que establiria un digestiu precedent.

No han faltat mai en la història del cinema boques femenines rellevants: la desdenyosa, de Jeanne Moreau; la descomunal, de Sofia Loren; la messalínica, de Liz Taylor; la petitburguesa, de Catherine Deneuve; la himenoïdal de Doris Day; l'altiva, d'Ursula Andress; la sacarfíca de Romy Schneider; la marcial de Katherine Hepburn i l'eficaç, de Jacqueline Bisset. Entre moltes altres. Això no obstant, la dècada que ara arriba a la seva fi sembla que s'hagi caracteritzat per un afecte exagerat pel volum en detriment de la composició, sempre dins la dicotomia indeleble entre la qualitat i la quantitat. Si en la qüestió estètica l'any passat es posava l'accent en el gegantisme de les mamelles, de manera més discreta però igualment tangible, aquest estiu, culminant el procés ascendent de la moda Basinger, les boques grans estan a l'ordre del dia.

I en concret, de les boques, els llavis; els llavis grans. Difícilment pot fullejar-se una revista de moda on les models no llueixin uns llavis molsuts com pneumàtics, o observar tanques publicitàries on senyorettes que anuncien compostos dietètics no mostrin uns llavis disposats a deglutir alguna cosa més que els benefactors aliments fibrilars. La febre dels llavis monumentals, quilomètrics, superlatius, dilaten, l'últim estiu dels 80, el mercuri de tots els termòmetres. Més que la calor.

### Eròtics i estètics

Si bé Kim Basinger ha estat l'estrella cinematogràfica dels 80 de llavis més refulgents, tampoc podem oblidar l'allau de col·legues que no es queden enrere en la mateixa suculent matèria. Quant a les més recents, podríem citar Uma Thurman, deessa de l'amor en *Las aventuras del barón Munchausen*, de Terry Gilliam, o Cécile de Bolange en *Las amistades peligrosas*, de Stephen Frears. En aquesta última pel·lícula figura una de les actrius de moda



que, òbviament, també es caracteritza per l'exuberància dels seus llavis, Michelle Pfeifer. I tres quarts del mateix passa amb Geena Davis, *Oscar 89* a la millor actriu secundària pel seu personatge en *El turista accidental*, junt amb William Hurt.

Anteriorment, ja havien ressaltat pels llavis Beatrice Dalle, *Betty Blue*; Nastassia Kinski —*Tess, París-Texas*—; o Isabella Rossellini —*Blue Velvet*—. Un conjunt de bons exponents d'allò que és *tenir morro*.

Els llavis són els plecs musculars que envolten la boca i que fonamentalment es caracteritzen per ser els artífexs de l'articulació. Això no obstant, també tenen una funció en el procés alimentari, una d'eròtica, i una altra d'estètica. Deixant de banda l'articulació i l'alimentació, el criteri eròtic i estètic és el que predomina quan es parla dels llavis atès el seu volum. Per això, Kim Basinger resulta tan seductora, d'una banda, i bella, de l'altra.

Com en tot, sobre gustos no hi ha res escrit. El que sí que és cert, si ens basem en els paradigmes estètics en matèria de *morros* de finals dels 80, és que com més, millor. I si a sobre estan ben perfilats, són expressius i *sexy*, la seducció i la bellesa estan garantides. Si més no, fins que passí la dèria pel volum.

### Naturals o artificials

Com és de rigor, l'èmfasi en la grandària dels llavis ha anat quallant en els esquemes del ciutadà corrent. Tot de productes cosmètics, entre ells la revaluació dels pintallavis, s'han centrat a

fer més atractiu el perímetre del forat bucal. Però no tothom s'assembla labialment a Kim Basinger o, pel cap baix, a Isabella Rossellini. Continuant amb l'esclat de l'ús de la silicona, als Estats Units s'ha observat últimament una forta tendència a *inflar-se* els llavis a imatge i semblança de la Basinger. Les clíniques d'estètica s'han anat farcint de clientes amb l'objectiu d'augmentar la seva superfície labial.

I no tan sols als Estats Units. Al nostre país, des de fa tres o quatre anys, l'engrandiment artificial dels llavis és un fet cada vegada més ordinari. Segons explica el doctor A. Ammura, director mèdic de la Clínica Bauen de Barcelona, «l'augment de demanda dels tractaments per a incrementar el tamany dels llavis és una realitat constatable dia a dia».

Fer-se els llavis més molsuts requereix la implantació hipodèrmica de colagen o silicona. Entre totes dues substàncies, la més utilitzada és la silicona, per raó dels efectes perdurables; per contra, el colagen, com que és orgànic,

és finalment absorbit pel teixit epidèrmic.

«El que és més usual —diu el doctor Amura— és que l'engrandiment dels llavis es faci com a tractament complementari de l'eliminació de les arrugues, encara que l'increment labial sol, que és més recent, cada vegada és més freqüent».

El cost dels tractaments d'engrandiment de llavis oscil·la entre les 30.000 i les 90.000 pessetes, i està en funció de les sessions requerides. Augmentar la superfície labial amb silicona no comporta un canvi espectacular de fisonomia ni d'expressió, ja que els canvis acostumen a ser més subtils que espectaculars. Com tot tractament mèdico-estètic, són rebutjats els casos de fantasies patològiques. Els principals clients d'aquesta pràctica són dones, en un percentatge aproximat d'un 80-85% per damunt dels homes. Tot sigui, com s'acostuma a dir, per estar belles. I per trobar, evidentment, com la Basinger, el Mickey Rourke de rigor.

E. Company

Geena Davis.  
A l'esquerra,  
Beatrice  
Dalle. En la  
pàgina del  
costat,  
Kim  
Basinger.